

Tekst Charlotte van Drimmelen ▼ Foto's Natasja Noordervliet

Een hond uit Nicaragua, poezen uit Roemenië of een paard uit Engeland. Wāārom kies je voor een dier uit het buitenland? Vier baasjes aan het woord.

ER STAAT EEN PAARD IN DE GATE

‘IK KON HEM REDDEN ALS IK ME ZOU VERDIEPEN IN HOE HIJ DENKT EN VOELT’

Verwaarloosd en verwilderd vond Carola Colson (34) Kaylib (14) in een weiland in Engeland. Hij stond te boek als ‘onhandelbaar’. Na heel veel geduld en moeite wist ze zijn vertrouwen te winnen.

Zo verdomd alleen “Ik woonde in Engeland, Surrey, toen ik hem anderhalf jaar geleden zag staan in een grote wei: een imposant paard, maar totaal verwaarloosd en alleen. Ik ben hem gaan observeren en voelde me op een bepaalde manier tot hem aangetrokken. Toen ik ging informeren bij de nabijgelegen manege, bleek iedereen als de dood voor het dier. De eigenaresse van het paard, een lieve vrouw die zielsveel van hem hield, wist niet hoe ze met hem moest omgaan. Kaylib gooide haar geregeld van zijn rug en aan die ongelukken heeft ze blijvend letsel overgehouden. Ze had zelfs hulp ingeschakeld van trainers en dierenartsen, maar die wisten zich geen raad. Niemand durfde dichtbij te komen en dus kreeg hij niet de verzorging die hij nodig had.”

Och, arme “Het greep me zo aan dat ik besloot me over Kaylib te ontfermen. Ik had vanaf mijn tiende een eigen paard, dus ik weet hoe ik met die dieren moet omgaan. Duidelijk was dat ik hem niet zo kon achterlaten. Hij was onrustig, bang en gespannen, met vreselijk verwaarloosde hoeven en ook zijn vacht zag er heel akelig uit.”

Het was de pijn “Röntgenfoto’s van zijn rug wezen uit dat hij *kissing spines* had, een aandoening aan de ruggengraat. Hij had veel pijn: een van de redenen waarom hij zo veel bokte. Zijn ruggenwervels konden operatief iets uit elkaar getrokken worden, en met oefeningen konden we zijn rug weer sterk krijgen. De veranderingen na dit traject waren al ongelooflijk.”

Lekker bokken “Ik wist dat ik dit paard alleen kon redden als ik me volledig zou verdiepen in hoe een paard denkt en voelt. Ik moest hém leren begrijpen, in plaats van het traditionele idee dat het paard mij moet begrijpen. Daarom ben ik naar Australië afgereisd om me te laten opleiden door Shane en Meredith Ransley, wereldberoemde paardentrainers die werken volgens het principe van ‘denken vanuit het paard’. Ik moest

vooral leren zijn lichaamstaal en gelaatsuitdrukking te vangen. Zeker in het begin ontstonden er soms nog gevaarlijke situaties. In een *split second* kon Kaylib enorm hoog bokken. Ik ben vaak van zijn rug gedonderd, maar veel erger dan een schaafwond en een gat in mijn hoofd is het nooit geweest. En het was nooit zijn schuld, altijd die van mij. Van de buitenwereld kreeg ik steun, maar ook ongezouten meningen. ‘Je hebt een kind van drie maanden en bent zo dom je leven zo op het spel te zetten?’”

Kap ermee “Vaak verloor ik mijn geduld, zeker toen Kaylib nog zo onvoorspelbaar was en ik moest leren rustig te blijven. En ik ben weleens bang geweest. Meerdere malen stond ik op het punt de handdoek in de ring te gooien. Mijn man heeft me altijd gesteund. Als ik erdoorheen zat of ongemotiveerd was, zei hij: ‘Kom op, je weet dat je dit wilt. Je bent al zo ver.’ Uiteindelijk hebben Kaylib en ik een vertrouwensband opgebouwd. Hij bleef uit zichzelf steeds beter bij me in de buurt en ik durfde hem zelfs van de lijn te halen als we gingen wandelen in het bos. We zijn anderhalf jaar verder en hij is tot rust gekomen. Hij heeft nu veel zelfvertrouwen.”

Eigen mening “Onlangs ben ik met mijn gezin terug naar Nederland verhuisd. Kaylib ging natuurlijk mee. De reis ging goed: hij was geen moment onrustig. Kaylib is een geweldig lief paard, maar het blijven grote wezens met gevoelens en een eigen mening. Het is belangrijk om altijd alert te blijven, om mezelf en de mensen om me heen veilig te houden.”

‘Iedereen was als de dood voor hem’

'ZE BEPAALT WELKE MAN MAG BLIJVEN EN WELKE NIET'

Na het dodelijke jachtongeluk van haar vader nam Dorine-Rolande Fick (37) pup Bouully (nu 3) mee terug uit Frankrijk. Ze was een cadeau van haar vader.

De jacht wacht "In 2011 vierden we, zoals elk jaar, met de hele familie kerst bij mijn ouders in Bretagne. Mijn vader had een Epagneul Breton voor de houtsnipjacht en mijn zus had zo'n zelfde hond uitgekozen bij een kennel in de buurt. Op eerste kerstdag gingen we met z'n allen kijken bij het nestje. Te midden van al die rondartelde puppy's dacht ik: ooit neem ik ook een hond. Totdat mijn vader me apart nam en zei: 'Je mag er een uitzoeken. Cadeautje van mij.' Tegen ieders verwachtingen in sloeg ik zijn aanbod af. Ik vond het lief van hem, maar een hond paste op dat moment niet in mijn drukke leven in Amsterdam. Mijn vader reageerde gepikeerd: hij begreep mijn keuze niet, vond het een stomme beslissing. Hij was een vrij norse man, een echte marinier."

Even geen verdriet "Nog geen twee maanden later overleed hij: een jachtongeluk. Een medejager wilde een hert schieten, maar de kogel ging dwars door mijn vaders hart. Wat een verdriet. Het was zo'n heftige tijd. Na de begrafenis, toen we de honderden mensen die uit Nederland waren gekomen hadden uitgezwaaid, vroeg mijn moeder of ik zin had in een autoritje.

Zomaar wat rondrijden, ergens lunchen, even geen medelijden en verdriet om ons heen."

Mijn vaders wens "Op een gegeven moment zei ze: 'Sla hier maar rechtsaf,' dus ik draaide een oprit op. Toen zag ik waar we waren: de hondenkennel waar we met z'n allen waren geweest. 'Zo, en nu gaan we een pup voor je uitkiezen. Dat was je vaders wens.' Daar stond ik weer, bij een nest veel te lieve beestjes met vragende ogen. Ik viel als een blok voor de meest timide pup. Een klein, schuchter dropje. Die móest mee naar huis. Ik was er nu aan toe."

'Toen ze boven op mijn vaders graf ging liggen, brak mijn hart'

Who's the boss? "Mijn vader noemde me altijd Boelleke, daarom heb ik mijn hond Bouully genoemd. De eerste nacht heb ik haar mee naar bed genomen. Bouully wist niet wat haar overkwam. Ik heb de hele nacht liggen kijken naar dat snurkende monstertje. En gehuild van verdriet, maar ook van geluk. De eerste maanden was ze nog heel angstig, maar tegenwoordig is ze voor niemand bang. Madame Bouully gaat over het huishouden. En ze bepaalt ook welke man mag blijven en welke meteen mag vertrekken. Mannen die niks om honden geven, wordt sowieso meteen de deur gewezen. Bouully gaat voor."

Daar ligt hij "Vorig jaar met kerst ging ik naar mijn vaders graf. We liepen het kerkhof op, Bouully zat niet aan de riem. En daar ging ze: tussen meer dan duizend graven liep ze recht op het graf van mijn vader af. Ze ging boven op de grafsteen liggen en mijn hart brak. Ze wist precies waar ze moest zijn, terwijl ze er pas één keer eerder was geweest."

Achter het behang "Bouully heeft geholpen mijn vaders overlijden draaglijker te maken. Dankzij haar kon ik mijn verdriet omzetten in vreugde. En ja, ik kan haar af en toe wel achter het behang plakken; ze heeft energie voor tien. Ze heeft in haar korte leven al veel meegemaakt: een gezwel op haar oog, staar aan beide ogen, incontinentie. Maar ondanks die duizenden euro's aan dierenartskosten is ze de liefde van mijn leven."

'ZE VLIEGT ALS EEN RAKET DOOR HET HUIS'

Janou (30) heeft een huis vol. Honden Dushi (de Antillen) en Diego (Spanje) woonden er al toen Dizzy (1) en Diddy (2), katten uit Roemenië, erbij kwamen. Hond Dazzle komt uit eigen land.

En dat maakt drie “Ik ben opgegroeid met katten, maar was ook altijd gek op honden. Zodra ik uit huis ging, nam ik een hond. Mijn vriend, net zo’n dierengek, had al twee honden en toen we gingen samenwonen, kreeg ik die er meteen bij. Als we op vakantie gaan, komen mijn ouders oppassen. Vinden zij geweldig en de dieren zijn het liefst lekker thuis.”

Eerst even wennen “Via Facebook kwam ik in contact met stichting Hondenbrokkenmakers in Techirghiol, Roemenië. Zij steriliseren zo veel mogelijk straathonden, voeren ze en geven medische hulp. Op een positieve, transparante manier kun je lezen hoe ze alle donaties besteden. Alle dieren krijgen een naam, een gezicht, een verhaal. En de toon van hun berichtgeving is met de nodige humor. Sommige stichtingen laten alleen de ellende zien, maar bij hen kun je de berichten tenminste liken. Hartverwarmend om te zien met hoeveel liefde het team de dieren verzorgt. Omdat mijn vriend en ik iets voor hen wilden betekenen, vangen we tegenwoordig zelf ook tijdelijk honden op die vanuit Roemenië aankomen. Die dieren hebben zo veel meegemaakt, daarom is het belangrijk dat ze

eerst wennen om in een huis te wonen. Ook proberen we ze alvast een paar commando’s te leren en komen potentiële nieuwe baasjes bij ons langs om te kijken of het klikt.”

Bench-watching “Dizzy werd zwaargewond binnengebracht in de kliniek waar de stichting een hond liet steriliseren. Ze had dagenlang rondgelopen met een gebroken achterpoot, het bot stak eruit. Dat pootje is geamputeerd. Aangezien ze haar niet aan haar lot wilden overlaten, namen de Hondenbrokkenmakers het

poesje mee naar hun asiel Doggyland. Toen ze vervolgens op Facebook stond, waren we op slag verliefd. Een paar maanden later volgde Diddy. Als piepjonge straatkat werd ze uit het drukke verkeer geplukt. We vielen op haar leuke koppie en adopteerden haar als vriendin voor Dizzy. Ze kwamen allebei aan per vliegtuig. Geweldig om met zo’n hele groep mensen te wachten tot de vluchtbegeleider met al die benches door de deur komt.”

Dierentuin in huis “Dizzy springt met haar drie poten iets minder hoog dan Diddy, maar qua snelheid blijft ze niet achter. Ze vliegt als een raket door het huis en de tuin. Van haar levenslust wordt iedereen vrolijk. Zowel Dizzy als Diddy zijn gek op alle drie de honden: ze slapen en spelen samen.”

Kost dat? “Het kostenplaatje van een adoptie via de Hondenbrokkenmakers is heel redelijk, zeker als je bedenkt dat de dieren geënt, gechipt, ontwormd en gesteriliseerd in Nederland aankomen. Een goede stichting maakt uiteraard geen cent winst. Maar de dierenartskosten kunnen wel behoorlijk oplopen. Nu zijn ze nog jong en gezond, maar hoe ouder ze worden, hoe meer risico’s natuurlijk.”

Nog eentje dan? “‘Waarom haal je geen dier uit een Nederlands asiel?’ wordt ons vaak gevraagd. Onze hond Dazzle komt uit een Nederlands asiel, dus dat doen we óók. Maar katten en honden worden in Roemenië beschouwd als een plaag. Ze worden op grote schaal gedood na een ellendig leven. Afschuwelijk. Dieren hebben geen benul van landsgrenzen en het liefst helpen we ze allemaal. Mijn man en ik moeten elkaar al afremmen om het bij vijf beesten te laten.”

‘Ze had dagen rondgelopen met een gebroken achterpoot, het bot stak eruit’

'IK NAM ME NOG VOOR OM HAAR WEG TE GEVEN'

Karolina Joniec (35) ging naar Nicaragua voor vrijwilligerswerk en kwam terug met twee achtergelaten hondjes. Lou (1,5) hield ze zelf, voor de ander vond ze een fijn thuis.

Wegwerpdieren "Mijn toenmalige vriend vond Lou en haar zusje bij het vuilnis. Het was bloedheet, ze waren compleet uitgedroogd. Lou kon bijna niet meer lopen. Mijn vriend vroeg buurtbewoners wat hij het beste kon doen, maar hij werd aangekeken alsof hij gek was. Honden zijn daar ongedierte, dus waar maakte hij zich druk om? Hij heeft ze opgepakt en meegenomen."

Smoor "Ik zag hem aankomen met twee puppy's op zijn arm. O god, *trouble*, dacht ik, omdat ik wist dat ik meteen smoorverliefd zou zijn op die beestjes. Een maand eerder had ik ook al bijna een oudere zwerfhond meegenomen. Uiteindelijk heb ik haar met pijn in m'n hart achtergelaten op een autovrij eiland waar ze als een koningin zou leven: zonder honger en in goede gezondheid. Ik nam me nog voor de puppy's te laten aansterken en dan weg te geven, maar dat is mislukt. Ik heb ze allebei mee naar Nederland genomen."

Dure hobby "Als je een hond wilt invoeren, moet je je aan strenge regels houden. Hij moet een bepaalde leeftijd hebben, je moet hem inenten en bloedtesten laten doen in een erkend lab. Honden adopteren is een dure en verantwoorde-

lijke hobby. Al die medische onderzoeken, transportkisten aanschaffen, de vliegtickets: dan praat je al over een paar duizend euro. Ik heb al mijn vrienden en kennissen gemaïld om geld in te zamelen. De giften waren hartverwarmend: zelfs mensen die ik niet ken, hebben bijgedragen."

'Waar begin je aan?' "Ik kreeg ook wel reacties als: 'Weet je wel waar je aan begint? Je weet niet wat je in huis haalt.' En: 'Die honden hebben daar een goed leven in alle vrijheid, en jij brengt ze naar een appartementje in de stad. Is dat niet gemeen?' Maar ik wist dat ik het goede deed. Vuilnis-

"Jij brengt ze naar een appartementje in de stad. Is dat niet gemeen? vroegen mensen"

bakkenrassen worden in Nicaragua slecht behandeld: ze worden geschopt en bekogeld met stenen. Alleen rashonden worden er gezien als statussymbool."

Herrie op Schiphol "De vlucht naar huis werd een deceptie. Aangekomen op Schiphol hield de douane me aan omdat de papieren van het lab ongeldig bleken. Er was gesjoemeld met de data, waardoor ze te vroeg werden ingevoerd. Ik schrok me rot en begon te huilen. De hondjes werden meegenomen om alsnog vier maanden in quarantaine te gaan. Ik mocht ze bezoeken, maar niet aanraken. Wat heb ik veel gehuild in die periode. Ik wilde ze juist een veilig thuis bieden. Honden zijn complex: ze kunnen ineens bang worden waardoor hun gedrag ernstig kan veranderen. Maar het is gelukkig helemaal goed gegaan."

Catfight "Ik heb ook twee katten thuis, een Fransman en een Pool, die raar opkeken toen Lou 'hun huis' binnen stapte: Pardon? Wie is dit? Eerst ga je een halfjaar op reis, en nu kom je met dit beest thuis? Ze tolereren elkaar inmiddels, maar echte liefde is er niet bij. Lou wil met hen spelen, maar de katten niet met haar."

Picknickdief "Het lijkt romantisch om een dier uit het buitenland te halen, maar het is niet niks. Het kost een hoop tijd, geld en is een grote verantwoordelijkheid. Ik besef hoeveel geluk ik heb gehad: Lou is een supervrolijke hond. Dat ze soms stout en eigenwijs is, ze probeert in het park altijd eten te stelen van picknickers haha, neem ik graag voor lief." •